

АНДРЕЙ. Ще търся виновния.

ПОПОВЪ. А ако нѣма виновенъ? Ако виновния сега умира? /сочи вратата въ лево/

АНДРЕЙ. Обикновено, така става. Мъртвия не може да говори, виновния има пари и обществено положение, а истина та затрупватъ съ камъни и прѣстъ. /телефона звѣни/ Андрей отива/ Вие ли сте, Боевъ?... Прѣди малко... естествено, ще започнемъ... Донесете ми парчета отъ щучения шмиргелъ... да да и книгата за материалите... Тя е въ шкафа... дѣното чекмедже... Шехъ да забравя и оферитѣ за покупката на шмиргелитѣ. Колкото може по скоро. /връща се/

ПОПОВЪ. Мислиш ли ти, Андрей, че толкова лесно може да се намѣри виновния?

АНДРЕЙ. Не е никакъ мъчно. Прѣди всичко това е система. Не е лесно, само да се накаже.

ПОПОВЪ. Да, да, дори така да е. Тогава? Имало е хиляди случай, когато моята съвѣсть, на прѣмъ морякъ, се е бунтувала страшно. Но... нищо не може да се направи. Ние всички сме въ единъ корабъ, може би, споредъ твоите, млади очи - гниль, плесенясалъ, плененъ съ плѣхове, и сме се впуснали съ него въ далечно плаване... Да се изчистятъ плѣхветѣ, другъ изходъ нѣма, освѣнъ да запалимъ кораба... А на около е море... нѣма сръгъ... По хубаво ли е да изгоримъ ние, Андрей, или по необходимостъ да оставимъ плѣхветѣ?

АНДРЕЙ. /съ болна ирония/ А Брандъ, татко, какво ще стане съ твоятъ Брандъ? - "съ развѣтитѣ коси отъ бурята, въ момента, когато преминава фиорда"?

ПОПОВЪ. Да... Брандъ... /тъжно клати глава/

АНДРЕЙ. А за плѣхветѣ - имашъ право. Азъ нищо не мога имъ стори. Азъ - самъ. Но тѣхниятъ животъ е застрашенъ